Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (tredje avdelningen)

den 10 juli 2019*

”Överklagande – Konkurrens – Konkurrensbegränsande samverkan – Sektorn för räntederivat i japanska yen – Beslut i vilket en överträdelse konstateras av artikel 101 FEUF och artikel 53 i EES-avtalet – Ett företags ansvar för att ha underlättat den konkurrensbegränsande samverkan – Bötesberäkning – Motiveringsskyldighet”

I mål C-39/18 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i stadgan för Europeiska unionens domstol, som ingavs den 22 januari 2018,

Europeiska kommissionen, företrädd av B. Mongin, M. Farley, T. Christoforou och V. Bottka, samtliga i egenskap av ombud,

klagande,

i vilket de andra parterna är:

NEX International Limited, tidigare Icap plc, London (Förenade kungariket),

Icap Management Services Ltd, London,

Icap New Zealand Ltd, Wellington (Nya Zeeland), företrädda av C. Riis-Madsen, advokat, och S. Frank, avocat,

sökande i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (tredje avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden A. Prechal samt domarna F. Biltgen, J. Malenovský, C. G. Fernlund (referent) och L. S. Rossi,

generaladvokat: E. Tanchev,

justitiesekreterare: förste handläggaren L. Hewlett,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 14 februari 2019,

och efter att den 2 maj 2019 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

* Rättegångsspråk: engelska.

följande

Dom

1 Europeiska kommissionen har yrkat att domstolen ska upphäva den dom som Europeiska unionens tribunal meddelade den 10 november 2017 i målet Icap m.fl./kommissionen (T-180/15, EU:T:2017:795, nedan kallad den överklagade domen). Genom denna dom ogiltigförklarade tribunalen delvis kommissionens beslut C(2015) 432 final av den 4 februari 2015 om ett förfarande enligt artikel 101 FEUF och artikel 53 i EES-avtalet (ärende AT.39861 – Räntederivat i yen) (nedan kallat det omtvistade beslutet).

Bakgrund till tvisten och det omtvistade beslutet

2 Det framgår av beskrivningen i punkterna 1–21 i den överklagade domen av bakgrunden till tvisten att Icap plc (vars rättigheter och skyldigheter övertagits av NEX International Limited), Icap Management Services Ltd och Icap New Zealand Ltd (nedan gemensamt kallade Icap) ingår i ett tjänsteföretag som driver mäkleriverksamhet genom förmedling av muntliga och elektroniska nätverk och som även tillhandahåller efterhandelstjänster.

3 I det omtvistade beslutet konstaterade kommissionen att Icap hade deltagit i sex överträdelser av artikel 101 FEUF och artikel 53 i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet av den 2 maj 1992 (EGT L 1, 1994, s. 3). Dessa överträdelser bestod i manipulation av interbankreferensräntorna *London Interbank Offered Rate* (LIBOR, interbankreferensränta som tillämpas i London (Förenade kungariket)) och *Tokyo Interbank Offered Rate* (TIBOR, interbankreferensränta som tillämpas i Tokyo (Japan)) på marknaden för räntederivat i japanska yen. Kommissionen hade dessförinnan konstaterat överträdelserna i sitt beslut C(2013) 8602 final av den 4 december 2013 om ett förfarande enligt artikel 101 FEUF och artikel 53 i EES-avtalet (ärende AT.39861 – Räntederivat i yen).

4 Den 29 oktober 2013 inledde kommissionen ett överträdelseförfarande gentemot Icap.

5 Den 12 november 2013 informerade Icap kommissionen om deras avsikt att inte delta i ett förlikningsförfarande.

6 Kommissionen antog den 4 februari 2015 det omtvistade beslutet. I beslutet ålade kommissionen Icap sex böter om totalt 14 960 000 euro för att ha ”underlättat” följande sex överträdelser:

– ”UBS/RBS-överträdelsen 2007”, mellan den 14 augusti och den 1 november 2007,

– ”UBS/RBS-överträdelsen 2008”, mellan den 28 augusti och den 3 november 2008,

– ”UBS/DB-överträdelsen”, mellan den 22 maj och den 10 augusti 2009,

– ”Citi/RBS-överträdelsen”, mellan den 3 mars och den 22 juni 2010,

– ”Citi/DB-överträdelsen”, mellan den 7 april och den 7 juni 2010, och

– ”Citi/UBS-överträdelsen”, mellan den 28 april och den 2 juni 2010.

7 Punkterna 18–21 i den överklagade domen har följande lydelse:

”18 Kommissionen erinrade inledningsvis om att böternas grundbelopp, enligt riktlinjerna för beräkning av böter som döms ut enligt artikel 23.2 a i förordning nr 1/2003 (EUT C 210, 2006, s. 2) (nedan kallade 2006 års riktlinjer), ska fastställas med hänsyn till det sammanhang i vilket överträdelsen har begåtts och, i synnerhet, till hur allvarlig överträdelsen är och hur länge den har pågått. Den roll som varje deltagare har haft ska dessutom bedömas individuellt, med beaktande av eventuella försvårande eller förmildrande omständigheter (skäl 284 i det [omtvistade] beslutet).

19 Kommissionen påpekade att 2006 års riktlinjer endast gav begränsad vägledning om metoden för att beräkna böterna för medhjälparna. Eftersom Icap var en aktör som var verksam på marknaden för mäkleritjänster, och inte på marknaden för räntederivat, ansåg kommissionen att den inte kunde ersätta mäklararvodena med priserna för räntederivat i japanska yen, för att fastställa omsättningen och bestämma bötesbeloppet. Ett sådant ersättande skulle nämligen inte avspegla hur allvarlig överträdelsen var eller dess art. Kommissionen drog därav slutsatsen att artikel 37 i 2006 års riktlinjer skulle tillämpas, enligt vilken det är möjligt att avvika från riktlinjerna vid fastställandet av böternas grundbelopp (skäl 287 i det [omtvistade] beslutet).

20 Mot bakgrund av hur allvarliga de aktuella beteendena var och hur länge Icap hade deltagit i var och en av de sex aktuella överträdelserna, fastställde kommissionen, för var och en av dem, ett grundbelopp för böterna, nämligen 1 040 000 euro för UBS/RBS-överträdelsen 2007, 1 950 000 euro för UBS/RBS-överträdelsen 2008, 8 170 000 euro för UBS/DB-överträdelsen, 1 930 000 euro för Citi/RBS-överträdelsen, 1 150 000 euro för Citi/DB-överträdelsen och 720 000 euro för Citi/UBS-överträdelsen (skäl 296 i det [omtvistade] beslutet).

21 Såvitt avser fastställandet av det slutgiltiga bötesbeloppet konstaterade kommissionen att det inte förelåg någon försvårande eller förmildrande omständighet. Den noterade även att taket på 10 procent av årsomsättningen inte hade överskridits (skäl 299 i det [omtvistade] beslutet). I artikel 2 i det [omtvistade] beslutet ålades sökandena följaktligen böter med ett slutgiltigt belopp som motsvarade deras grundbelopp.”

Förfarandet vid tribunalen och den överklagade domen

8 Icap väckte talan genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 14 april 2015. Icap yrkade därvid, i första hand, att det omtvistade beslutet skulle ogiltigförklaras och, i andra hand, att de böter som ålagts skulle sättas ned.

9 Till stöd för sitt yrkande om ogiltigförklaring åberopade Icap sex grunder. I de fyra första grunderna gjorde Icap gällande att artikel 1 i det omtvistade beslutet, avseende förekomst av överträdelser, var rättsstridig. Den femte och den sjätte grunden avsåg artikel 2 i det omtvistade beslutet, avseende ålagda böter.

10 I den överklagade domen ogiltigförklarade tribunalen delvis artikel 1 i det omtvistade beslutet samt ogiltigförklarade artikel 2 i beslutet.

Parternas yrkanden vid domstolen

11 Kommissionen har yrkat att domstolen ska

– upphäva den överklagade domen, i den del de böter som ålagts genom artikel 2 i det omtvistade beslutet undanröjs,

– fastställa att Icaps talan vid tribunalen inte kan vinna bifall såvitt avser den femte och den sjätte grunden avseende böterna, och, med tillämpning av domstolens obegränsade behörighet, fastställa lämpliga böter för Icap, och

– förplikta Icap att ersätta samtliga rättegångskostnader i detta förfarande och anpassa förordnandet om rättegångskostnader i den överklagade domen så att det återspeglar utgången i förevarande mål om överklagande.

12 Icap har yrkat att domstolen ska

– ogilla överklagandet i dess helhet eller delvis, och

– förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna i förfarandet, inklusive de kostnader som uppkommit vid tribunalen.

Prövning av överklagandet

13 Kommissionen har åberopat en grund till stöd för sitt överklagande. Kommissionen har därvid gjort gällande att tribunalen gjorde en felaktig rättslig bedömning i samband med att den tolkade och tillämpade rådande rättspraxis om motivering av bötesbeslut.

Parternas argument

14 Kommissionen har gjort gällande att tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning i det att tribunalen slog fast att Icaps bötesbelopp inte hade motiverats i tillräcklig utsträckning i det omtvistade beslutet.

15 Kommissionen har vidare gjort gällande följande. I punkterna 287–291 i den överklagade domen gjorde tribunalen en felaktig tolkning av motiveringsskyldigheten. Tribunalen underlät att beakta den rättspraxis som följer av domen av den 8 december 2011, Chalkor/kommissionen (C-386/10 P, EU:C:2011:815, punkt 61) och av den 22 oktober 2015, AC-Treuhand/kommissionen (C-194/14 P, EU:C:2015:717, punkterna 66–68). Enligt denna rättspraxis har kommissionen uppfyllt sin motiveringsskyldighet om den i sitt beslut har – för ett företag som hålls ansvarigt för en överträdelse av artikel 101 FEUF för att ha underlättat överträdelsen – redovisat de uppgifter som legat till grund för kommissionens bedömning av överträdelsens allvar och varaktighet. Den är däremot inte skyldig att i sitt beslut redovisa samtliga sifferuppgifter och beräkningar som använts vid beräkningen av bötesbeloppet.

16 Dessutom underlät tribunalen – i punkterna 295 och 296 i den överklagade domen – att beakta domen av den 28 januari 2016, Quimitécnica.com och de Mello/kommissionen (C-415/14 P, ej publicerad, EU:C:2016:58, punkt 53). Därav framgår att motiveringen av en rättsakt från kommissionen ska bedömas utifrån rättsaktens kontext; däri ingår skriftväxling mellan kommissionen och berörda parter såväl före som efter det att den aktuella rättsakten antogs.

17 Kommissionen anser att den i det omtvistade beslutet i tillräcklig utsträckning angav omständigheter beträffande överträdelsens allvar och hur länge som Icap deltog i överträdelsen, och att motiveringen i detta avseende är jämförbar med motiveringen i det beslut som var föremål för prövning i det mål som avgjordes genom domen av den 22 oktober 2015, AC-Treuhand/kommissionen (C-194/14 P, EU:C:2015:717).

18 Kommissionen anser sig ha gjort mer än vad den egentligen varit skyldig att göra för att ta ställning till vad som gjorts gällande av Icap. Icap ansåg sig ha behandlats på ett annat sätt än företaget R. P. Martin, som också ålagts att betala böter för att ha underlättat den aktuella kartellen, men som – i motsats till Icap – valt att ingå en förlikning.

19 Kommissionen har uppgett att den vid sin beräkning först utgick från de deltagande bankernas försäljning och globala omsättning. Därefter beaktade kommissionen hur länge Icap hade deltagit i överträdelsen och slutligen nedsatte kommissionen det hypotetiska grundbeloppet för att komma fram till ett schablonmässigt fastställt, adekvat och proportionerligt bötesbelopp. Denna metod tillämpades också gentemot företaget R. P. Martin med iakttagande av likabehandlingsprincipen. Sistnämnda företag beviljades emellertid en förmånlig behandling i form av en nedsättning om 25 procent, liksom en nedsättning med 10 procent för att ha gått med på en förlikning. Dessutom var nämnda företags omsättning nästan tjugo gånger lägre än Icaps omsättning, och det deltog i överträdelsen under ungefär en månad medan Icap deltog i mer än två månader.

20 För det fall domstolen har för avsikt att fastställa bötesbeloppet med stöd av sin obegränsade behörighet, har kommissionen hemställt att domstolen fastställer varje bötesbelopp i proportion till nedsättningen av den tid som tribunalen utgått från och som nu vunnit laga kraft.

21 Icap anser att överklagandet inte kan bifallas på denna grund.

Domstolens bedömning

22 Kommissionens rättsliga grund aktualiserar huvudsakligen frågan om tribunalen gjort en felaktig bedömning av omfattningen av den motiveringsskyldighet som åligger kommissionen. I punkterna 287–296 i den överklagade domen slog tribunalen i huvudsak fast att kommissionen inte kan nöja sig med att ge en allmän försäkran om att de grundbelopp som tillämpats gentemot de företag som överträtt artikel 101 FEUF genom att ha underlättat en konkurrensbegränsande samverkan återspeglar allvaret, varaktigheten och beskaffenheten av deras deltagande i överträdelsen, och om att böterna har avskräckande verkan, samtidigt som det är utrett att grundbeloppen har fastställts med stöd av en specifik metod som inte redovisats för berörda företag.

23 Domstolen gör följande bedömning. Såsom tribunalen erinrade om i punkterna 287 och 288 i den överklagade domen ska den motivering som krävs enligt artikel 296 FEUF enligt fast rättspraxis vara anpassad till rättsaktens beskaffenhet. Av motiveringen ska klart och tydligt framgå hur den institution som har antagit rättsakten har resonerat, så att de som berörs därav kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden och så att unionsdomstolen ges möjlighet att utföra sin prövning. Det krävs inte att alla relevanta faktiska och rättsliga omständigheter anges i motiveringen, eftersom bedömningen av om motiveringen av en rättsakt uppfyller kraven i artikel 296 FEUF inte ska ske endast utifrån motiveringens lydelse, utan även utifrån det sammanhang i vilket den ingår och samtliga rättsregler på det aktuella området (se, bland annat, dom av den 2 april 1998, kommissionen/Sytraval och Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, punkt 63, och av den 8 maj 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg/ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, punkt 87).

24 Motiveringsskyldigheten är särskilt viktig när det gäller beslut vari företag åläggs att betala böter för överträdelser av artikel 101 FEUF. Kommissionen ska motivera sitt beslut och bland annat förklara sin viktning och bedömning av de omständigheter som tagits i beaktande. Unionsdomstolen ska ex officio pröva om ett beslut är motiverat (dom av den 8 december 2011, Chalkor/kommissionen, C-386/10 P, EU:C:2011:815, punkt 61).

25 Kommissionen har visserligen ett stort utrymme för egna bedömningar när det gäller metoden för att beräkna böter för överträdelser av unionens konkurrensregler (dom av den 19 december 2012, Heineken Nederland och Heineken/kommissionen, C-452/11 P, ej publicerad, EU:C:2012:829,

punkt 92 och där angiven rättspraxis). Kommissionen antog emellertid av öppenhetsskäl 2006 års riktlinjer, och i dessa anges skälen till varför den beaktar den ena eller den andra omständigheten för överträdelsen och vilka konsekvenser detta kan få för bötesbeloppet (dom av den 8 december 2011, Chalkor/kommissionen, C-386/10 P, EU:C:2011:815, punkt 59).

26 I 2006 års riktlinjer anges således att man vid fastställandet av böternas grundbelopp ska utgå från försäljningsvärdet hos de aktuella varorna i relation till överträdelsen. I punkterna 6 och 13 i riktlinjerna anges att kombinationen av försäljningsvärdet och överträdelsens varaktighet ska återspegla ”överträdelsens ekonomiska betydelse och omfattningen av varje företags delaktighet i överträdelsen”.

27 Denna metod kan emellertid ibland visa sig vara olämplig sett utifrån de särskilda omständigheterna i ärendet. Detta är bland annat fallet då det företag som hålls ansvarigt för en överträdelse av artikel 101 FEUF för att ha underlättat en konkurrensbegränsande samverkan inte har någon omsättning på den relevanta produktmarknaden. I ett typfall har domstolen slagit fast att kommissionen får använda sig av en annan beräkningsmetod än den som anges i 2006 års riktlinjer och med stöd av punkt 37 i riktlinjerna fastställa grundbeloppet för böterna schablonmässigt för ett företag som genom rådgivning underlättat en konkurrensbegränsande samverkan (se, för ett liknande resonemang, dom av den 22 oktober 2015, AC-Treuhand/kommissionen, C-194/14 P, EU:C:2015:717, punkterna 65–67).

28 Vad gäller omfattningen av kommissionens motiveringsskyldighet då den avviker från den allmänna metod som anges i 2006 års riktlinjer, erinrar domstolen om följande. Det följer av fast rättspraxis att ett kommissionsbeslut som ligger i linje med fast beslutspraxis får ges en summarisk motivering, med hänvisning till denna praxis. Om kommissionen i beslutet däremot går betydligt längre än i sina tidigare beslut, åligger det den att på ett uttryckligt sätt utveckla sitt resonemang (se, bland annat, dom av den 26 november 1975, Groupement des fabricants de papiers peints de Belgique m.fl./kommissionen, 73/74, EU:C:1975:160, punkt 31, samt av den 29 september 2011, Elf Aquitaine/kommissionen, C-521/09 P, EU:C:2011:620, punkt 155).

29 Det har i fast rättspraxis slagits fast att riktlinjerna anger vägledande förhållningsregler för vilken praxis som ska följas och som kommissionen i ett enskilt fall inte får avvika från utan att ange skäl som är förenliga med bland annat likabehandlingsprincipen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 30 maj 2013, Quinn Barlo m.fl./kommissionen, C-70/12 P, ej publicerad, EU:C:2013:351, punkt 53, och dom av den 11 juli 2013, Ziegler/kommissionen, C-439/11 P, EU:C:2013:513, punkt 60 och där angiven rättspraxis).

30 När kommissionen åberopar punkt 37 i 2006 års riktlinjer ska den således ange varför den – utifrån omständigheterna i ärendet eller behovet av att uppnå en avskräckande verkan – anser det vara motiverat att avvika från den metod som anges i riktlinjerna. Det är också detta som tribunalen i huvudsak angett i punkt 289 i den överklagade domen.

31 Kommissionen uppfyller sin motiveringsskyldighet om den i sitt beslut har redovisat de uppgifter som legat till grund för dess bedömning av överträdelsens allvar och varaktighet (dom av den 22 oktober 2015, AC-Treuhand/kommissionen, C-194/14 P, EU:C:2015:717, punkt 68). Den är däremot inte skyldig att i sitt beslut redovisa alla de sifferuppgifter som använts i varje skede vid beräkningen av böterna. Kommissionen ska dock, såsom även angetts av tribunalen i punkt 291 i den överklagade domen, förklara sin viktning och bedömning av de omständigheter som tagits i beaktande (dom av den 8 december 2011, Chalkor/kommissionen, C-386/10 P, EU:C:2011:815, punkt 61).

32 Det är nödvändigt att dessa omständigheter redovisas. Frågan om dessa omständigheter har redovisats i tillräcklig omfattning ska dock avgöras utifrån de aktuella omständigheterna och sammanhanget bakom kommissionens beslut.

33 I ett ärende där kommissionen schablonmässigt fastställt grundbeloppet för de böter som åläggs ett företag som underlättat en konkurrensbegränsande samverkan, har domstolen slagit fast att kommissionen uppfyllt sin motiveringsskyldighet om den i sitt beslut endast har uppgett att överträdelsens allvar och varaktighet har beaktats vid fastställandet av grundbeloppet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 22 oktober 2015, AC-Treuhand/kommissionen, C-194/14 P, EU:C:2015:717, punkterna 68 och 69). Det är dock inte möjligt att utifrån denna dom dra slutsatsen att en sådan motivering alltid är tillräcklig, oavsett omständigheterna i det aktuella fallet.

34 När kommissionen avviker från 2006 års riktlinjer och använder sig av en annan metod som är specifikt avpassad till situationen för de företag som underlättat en konkurrensbegränsande samverkan, är det utifrån rätten till försvar påkallat att denna metod redovisas för berörda parter, så att dessa ges möjlighet att framföra sina synpunkter med avseende på de uppgifter som kommissionen avser att lägga till grund för sitt beslut (se, analogt, dom av den 22 oktober 2013, Sabou, C-276/12, EU:C:2013:678, punkt 38 och där angiven rättspraxis). Detta bidrar nämligen till att kommissionens beslut är rättvisa, opartiska och har hög kvalitet, vilket i slutändan ligger till grund för allmänhetens och företagens förtroende för att kommissionens åtgärder på konkurrensområdet är rättsenliga (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 januari 2019, kommissionen/United Parcel Service, C-265/17 P, EU:C:2019:23, punkterna 31, 33, 34 och 53).

35 Det är i målet utrett att kommissionen fastställde grundbeloppet för de böter som ålagts Icap och R.P. Martin utifrån en metod som utarbetats specifikt för att bedöma de företag som underlättar en kartell. Denna metod utgörs av en femstegsmetod som är ägnad att mäta hur länge och i vilken omfattning som de varit inblandade i den aktuella överträdelsen. Således skiljer sig omständigheterna i detta mål från de omständigheter som var föremål för prövning i det mål som avgjordes genom domen av den 22 oktober 2015, AC-Treuhand/kommissionen (C-194/14 P, EU:C:2015:717), där kommissionen schablonmässigt fastställt grundbeloppet för de böter som ålades det företag som ensamt hölls ansvarigt för att ha underlättat kartellen.

36 I punkt 293 i den överklagade domen angav tribunalen dessutom att skäl 287 i det omtvistade beslutet ”inte närmare anger varför kommissionen gav företräde åt den alternativa metoden [utan endast lämnade] en allmän försäkran om att grundbeloppen avspeglade hur allvarligt Icaps deltagande i de aktuella överträdelserna var, hur länge deltagandet hade pågått och dess art samt kravet för att säkerställa att böterna hade en tillräckligt avskräckande verkan”.

37 Mot bakgrund av de rättsliga omständigheter som domstolen erinrat om i punkterna 28–34 ovan, finner domstolen att tribunalen gjorde rätt då den i punkt 294 i den överklagade domen fann *dels* att i och med att ”skäl 287 i det [omtvistade] beslutet avfattats på detta sätt har det varken varit möjligt för sökandena att förstå huruvida den metod som kommissionen gett företräde är välgrundad eller för tribunalen att pröva metoden”, *dels* att ”[e]n sådan otillräcklig motivering finns även i skälen 290–296 i beslutet vilka inte ger det minimum av upplysningar som skulle ha gjort det möjligt att förstå och kontrollera relevansen av kommissionens viktning och bedömning av de omständigheter som tagits i beaktande vid fastställandet av böternas grundbelopp, vilket strider mot … rättspraxis” (se, för ett liknande resonemang, dom av den 8 december 2011, Chalkor/kommissionen, C-386/10 P, EU:C:2011:815, punkt 61).

38 Till skillnad från vad som gjorts gällande av kommissionen finner domstolen följande. Skyldigheten att motivera relevansen och viktningen av de omständigheter som beaktats vid fastställandet av den alternativa metod som kommissionen gett företräde innebär inte – mot bakgrund av rättspraxis (se punkt 31 ovan) – att kommissionen är skyldig att lämna sifferuppgifter om det sätt på vilket böterna beräknats, eller att kommissionen i detalj måste redovisa vilka interna beräkningar som gjorts. Kommissionen har i målet för övrigt inte gjort gällande att redovisningen av de fem steg som ingår i den alternativa metod som kommissionen använt sig av och som endast redovisats under handläggningen av målet vid tribunalen skulle ha medfört att kommissionen tvingats redovisa sifferuppgifter eller interna beräkningar.

39 Kommissionen har även gjort gällande att tribunalen underlåtit att beakta de upplysningar om beräkningsmetoden som tillställts sökanden under det administrativa förfarandet och under domstolsförfarandet.

40 Mot bakgrund av den betydelse som motiveringsskyldigheten har utifrån de omständigheter som anges i punkt 34 ovan, finner domstolen emellertid att tribunalen inte gjorde någon felaktig rättstillämpning då den i punkt 295 i den överklagade domen slog fast följande: ”Även om motiveringen till en rättsakt som angripits ska bedömas utifrån det sammanhang i vilket den ingår, … kan den omständigheten att det har förts … preliminära och informella diskussioner inte anses befria kommissionen från skyldigheten att, i det angripna beslutet, förklara den metod som den använt sig av för att fastställa storleken på de böter som ålagts”.

41 Mot bakgrund av att det inte lämnats någon förklaring till relevansen och viktningen av de omständigheter som kommissionen beaktat vid fastställandet av beräkningsmetoden för grundbeloppet för Icaps böter, finner domstolen att tribunalen gjorde en riktig bedömning då den i punkt 296 i den överklagade domen slog fast att en ”förklaring som ges i förfarandet vid tribunalen inte [kunde] beaktas vid bedömningen av huruvida kommissionen har iakttagit sin motiveringsskyldighet”.

42 Överklagandet kan således inte bifallas med stöd av den åberopade rättsliga grunden.

43 Överklagandet ska därmed ogillas.

Rättegångskostnader

44 Enligt artikel 138.1 i rättegångsreglerna, som är tillämplig i mål om överklagande enligt artikel 184.1 i rättegångsreglerna, ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Icap har yrkat att kommissionen ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom kommissionen har tappat målet, ska Icaps yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (tredje avdelningen) följande:

1) Överklagandet ogillas.

2) Europeiska kommissionen ska ersätta rättegångskostnaderna.

Underskrifter